

Der maa gives de standsede Industrier en Mulighed for at producere til det Marked, det danske Marked, som i sin Tid har fremkaldt disse Industrier og tiltrukket de nødvendige Arbejdere. Vi staar jo — jeg skal ikke komme dybere ind derpaa i dette Øjeblik — antagelig snart overfor Afgørelsen af Retningslinien for den økonomiske Politik overfor Erhvervene, en Retningslinie, som vil blive afgørende i mange Henseender. Dernæst maa Staten for sit eget Vedkommende give Afkald paa at forøge Arbejdsløsheden; den maa beskæftige de flest mulige. Den maa ogsaa give Afkald paa at spekulere i lav Valuta og lav Arbejds løn ude i Verden. Jeg forstaaer ikke den Interesse, Staten har i at drive denne Spekulation. Selv om man siger, at man gaar vidt med Hensyn til at foretrække dansk Arbejde, er jeg ikke sikker paa, at den Grænse, man har lagt for Overpris i Forholdet mellem dansk og udenlandsk Arbejde, er forsvarlig eller rimelig.

Produktion er Grundbetingelsen for Orden i Økonomien. Med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal jeg citere et Par Linier, jeg fandt i „Finanstidende“s sidste Nummer, hvori det hedder, at alt bunder deri, at der ikke mærkes nogen fast Ledelse i Økonomien. Regeringen klamrer sig til en stædig økonomisk Politik, og i Ly af den trives Landbruget. Men den Politik overbeviser ikke i Byerne. I Byerne vægrer man sig ved at tro paa dens Ufejlbare lighed, og man peger bl. a. paa to Ting, dels at den Politik ikke formaar at bringe Balance mellem Gæld og Tilgodehavende overfor Udlandet, dels at den købes paa Bekostning af Byerhvervene. Det er, som sagt, et Blad, der ikke er socialdemokratisk, der har dette Blik paa Tingene, som de foreligger.

Vi er ikke uenige med nogen om, at der skal indføres fornuftig Sparsommelighed i Statshusholdningen, at uproduktive Udgifter skal spares. Vi henviser derfor til de meget store uproduktive Udgifter, som Staten stadig betragter som hellige og urørlige. Vi mener, at Balance bør tilstræbes, hvad Finansministeren for øvrigt ikke synes at sigte efter for det første Aar, og skal der optages Laan, maa de knyttes til virkelig Forøgelse i de indtægtgivende Statsaktiver, og er det fornødent, maa Staten se at finde de Kilder, hvoraf der endnu kan søses. Ikke ved at slaa ned paa de fattige og trykke dem endnu længere ned; det er i hvert Fald ikke den første Vej, man bør gaa. En anden Erhvervspolitik, der sætter Produktionen i Gang, er Grundbetingelsen, saa-

ledes som „Finanstidende“ hævder, for at faa Orden i Samfundsökonomien, i Statshusholdningen. Og saa findes der, som alt sagt, store Rigdomme.

Formuerne her i Landet er forøget hos nogle. Medens Staten maa paatage sig mange Millioners Forpligtelse overfor en sammenbrudt Bank, er der nogle, som er gaaet ud af Spekulationen med stærkt forøget Formue. I Stedet for at tale om at skære i det levende Kød hos de fattige burde man orientere sig med Hensyn til disse Formuer om Muligheden for at skære der, før man skærer andetsteds. I 1914 var den samlede Formuemasse, der blev opgivet til Beskatning, 5 303 Mill. Kr., i 1921 var den 10 657 Mill. Kr., altsaa en Fordobling paa 7 Aar. Det synes altsaa, at disse 7 Aar trods al Alarm alligevel har været 7 fede Aar, i hvert Fald for nogle i Samfundet. For at disse Formuer kan være sikre, for at ingen af dem, der ejer alle disse Formuer, skal tabe noget deraf, har Staten maattet paatage sig Milliardgarantien for den sammenbrudte Landmandsbank. Mon der dog saa ikke skulde være Grund til at sige til disse Formuebesiddere: Nu er Staten i Nød, og nu maa I vise Samfundsfølelse paa samme Maade, som vi har vist den ved at sikre eder, at I ikke mister eders sammenskudte Kapitaler, der for en stor Del er anbragt paa Sparekassebog i Landmandsbanken eller paa anden Maade; vi har fra Statens Side sikret eder, at de ikke tabes, men nu maa I vise Samfundsfølelse ved at give det, der er nødvendigt, for at Staten kan komme over disse vanskelige Aar.

Det kan jo dog ikke alene være Embedsmænd, Funktionærer og Arbejdere, der skal bringe Ofre, naar Baaden tumles om paa det oprørte Vand. Der maa dog ogsaa være andre i Samfundet, som har Pligt til at vise Samfundsfølelse, Folk, som i hvert Fald ved mange højtidelige Lejligheder har talt smukke Ord om Samfundsfølelsens Nødvendighed. Den nuværende Regering har sin intime Forbindelse med Formuebesiddernes og Spekulanternes Kredts; den maa altsaa kunne bibringe disse den rette Forstaaelse af Situationens Alvor og maa formentlig ogsaa derigennem kunne finde Vej til de Kilder, hvorfra man sikkert kan hente, hvad Staten behøver, uden at gaa til de Urimeligheder, som det forekommer mig der hidtil er antydnet.

Det foreliggende Lovforslag løser efter vor Opfattelse ingen af de Opgaver, som Misèren rejser. Vedtagelsen af det vil virke som Draaber, og Planløsheden vil fortsættes. Under disse Omstændigheder synes det os